

Graeme Simsion

Rezultatul Rosie

Traducere din limba engleză
de Ines Hristea

POLIROM
2021

În timp ce Allannah pregătea infuzia, eu am despachetat lucrurile pe care i le adusesem.

— Recoltor steril pentru cavitatea bucală și o pungă cu închidere ermetică. Raclați suprafața internă a obrazului lui Blanche. De fapt, e chiar mai bine dacă face ea asta.

Hudson nu ar fi îngăduit ca o altă persoană să-i racleze interiorul obrazului.

— De asemenea, aveți aici o scrisoare în care este specificat testul solicitat și care arată că ați consultat un genetician, adică pe mine. Trebuie să semnați scrisoarea și să furnizați numele dumneavoastră complet, datele de contact și pe cele ale cardului de credit. Apoi trimiteți scrisoarea prin poștă la laborator. În același plic introduceți mostra. Există și un document în care vi se explică în ce fel se interpretează rezultatele.

— V-ați deranjat atât de mult!

— Deranjul ar fi fost mult mai mare dacă dumneavoastră sau laboratorul ați fi comis vreo eroare din cauza instrucțiunilor necorespunzătoare.

— Ei, încă o dată, vă mulțumesc! Îmi pare foarte rău, dar... Prenumele dumneavoastră e Don, așa-i? Blanche nu era sigură.

— Corect.

— Atunci, Don, vrei să aștepți până când Hudson și Blanche termină? Blanche trebuie să-și facă temele cam peste o oră.

— Firește! Am laptopul cu mine. Pot să stau undeva și să lucrez.

— Ai treburi de rezolvat?

— De fapt, nu. A fost un răspuns automat, din cauză că, în trecut, eram copleșit constant de volumul de muncă.

— Dar acum nu mai ești?

I-am schițat situația mea prezentă. Explicația a durat o oră întreagă, timp în care Allannah m-a ascultat fără să mă întrerupă.

Hudson și Blanche au revenit.

— Se poate ca Hudson să mai stea puțin? Putem să ne facem temele împreună.

Allannah s-a uitat la mine, iar eu am făcut semn din cap că „da”. Discuția din categoria părinți-după-școală era o situație socială nouă pentru mine și consideram că-i făceam față cu competență. Având timp în plus la dispoziție, puteam chiar să fac progrese.

— Ai vreo întrebare? m-am interesat.

Allannah a râs.

— Despre ce? Nu. Te exprimi atât de... limpede. La fel ca Hudson. De fapt, bănuiesc că Hudson e ca tine. Blanche îl place foarte mult. A făcut-o să devină interesată de știință, de călătoriile în spațiu, numai despre asta vorbește.

— Data trecută când ne-am întâlnit, mi-ai dat de înțeles că ești interesată să vorbești despre știința vaccinării.

— Așa ți-am dat de înțeles? A, nu te obosi! O să te simți frustrat. Sau chiar o să te-nfurii din cauza mea.

— Frustrarea e o posibilitate. Dar mi se pare că ești o persoană rațională. Persoanele raționale, dacă au toate informațiile și capacitatea neuronală să le proceseze, ar trebui să ajungă la concluzii similare. Totuși, știința este atât de complexă, încât majoritatea dintre noi suntem nevoiți să ne bazăm pe autorități. Teoria că marile companii farmaceutice ar ascunde efectele secundare ca să-și promoveze vaccinurile este plauzibilă.

— Nu ai necazuri dacă susții astfel de perspective?

— Am spus că e plauzibilă. Dar nu cred că e adevărată. În orice caz, efectele secundare postulate ale vaccinurilor sunt minimale prin comparație cu impactul difteriei sau al rubeolei sau al pojarului.

— Dar Blanche o să fie în regulă, datorită... imunității de turmă... așa-i? N-o să se îmbolnăvească de nimic și e apărată de orice efecte secundare.

Allannah mi-a înregistrat, în mod cert, tăcerea.

— Dacă tu crezi că vaccinurile sunt sigure, nu-ți spune nimeni să nu-ți vaccinezi copiii. Însă ceea ce vreau să spun este că noi, oamenii, n-am fost făcuți să ne injectăm tot felul de chestii în noi.

— N-am fost *făcuți* implică existența unui scop superior sau a unei zeități. Ești o persoană religioasă?

— Nu la modul tradițional... Înțeleg ce spui. N-ar trebui să vă mai rețin, pe tine și pe Hudson. Ți mulțumesc încă o dată pentru chestiile alea cu laboratorul.

— A survenit vreo modificare în situația cu clovnul clasei? I-am întrebat pe Hudson cât timp era prizonier în Porsche.

— Domnul Warren l-a prins iar și-a zis să mă mut în altă bancă. Eu i-am spus c-ar trebui să-l mute pe Jasper – așa-l cheamă –, dar el a zis că nu, eu trebuie să mă mut. Și n-am vrut să mă mut.

— De ce?

— Îmi place unde stau. După aceea domnul Warren a zis că, dacă nu mă deranjează așa de mult, atunci pot să rămân în banca mea și că și Jasper poate să rămână în banca lui. I-am spus că nu, că mă deranjează *foarte mult*, dar că îmi place *foarte mult* unde stau.

— Vrei să vorbesc cu domnul Warren despre asta?

Știam deja care avea să fie răspunsul, dar la fel de bine știam că Rosie urma să mă chestioneze dacă îi pusesem această întrebare copilului sau nu.

I-am telefonat lui Amghad ca să-l rog să negocieze închirierea laboratorului, dar el a vrut să se vadă mai întâi cu mine. Mi-a specificat o cafenea aflată la mai puțin de un kilometru distanță de casa noastră. Proprietarul făcea curățenie, iar Amghad a comandat câte o bere.

— Te întrebi de ce bem bere într-o cafenea? a spus el.

Am încuviințat din cap, deși alcoolul era o alegere mai bună decât cafeaua la ora 4:33 p.m.

— Cafeneaua s-a închis acum o jumătate de oră și o să fie pustie până la 7 a.m. Deci proprietatea imobiliară e irosită, licența de vânzare de alcool e irosită. Peste două săptămâni, situația o să se schimbe: ăsta o să fie cel mai nou bar al meu. Același nume, același decor. Câteva cocktailuri pe bază de cafea, ca să ne jucăm puțin cu tema. Așa-i că-i o idee isteată?

Din nou, am încuviințat din cap. Deși era puțin probabil că eu să apelez la serviciile localului în cauză. Pe strada respectivă existau numeroase baruri, dar eu și Rosie puteam să producem băuturi superioare calitativ acasă, într-un mediu mai plăcut și cu costuri mai mici.

— Don, m-am gândit la ideea ta. Și cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât mai mult cred că n-o să aibă succes. Faza cu laboratorul științific s-a mai făcut. Nu zic că-i o idee proastă, ci doar că am avea nevoie de ceva mai mult.

— Cum ar fi să ne prefacem că suntem o cafenea?

— Proiectul ăsta e simplu ca bună ziua. Spațiul era disponibil; strada e aglomerată. La tine, laboratorul e la etaj, e departe de străzile mari... e nevoie de un concept mai îndrăzneț.

— Ți retragi oferta?

— Nu vreau să pierd bani și nu vreau să pierzi nici tu bani. Am discutat cu doamna ta, cea de la laborator. E o tipă foarte ageră la minte. Mi-a zis c-a încercat să te angajeze. Mi-a povestit câte ceva despre serviciul tău de zi. Ești o adevărată surpriză!

— Acela nu mai e serviciul meu de zi.

— Nu-i nimic! Ți găsești altul. În aceeași branșă.

— Din păcate, nu pot să mai lucrez ziua. Cât timp am la dispoziție să creez un concept alternativ?

— Doamna mi-a spus că oferta de închiriere rămâne deschisă până când apare altă oportunitate, dar, cum am mai zis, va trebui să fie ceva special.

Învătasem, cu multă vreme înainte, că să ascund informații de Rosie nu era înțelept. Reducerea nivelurilor ei de stres era contrabalansată de creșterea lor atunci când soția mea își dădea seama că e înșelată.

— Proiectul cu barul pare sortit pieirii, Dave sosește marți și se așteaptă să-i dau de lucru, iar părinții lui Blanche continuă să se opună vaccinării fetiței.

— Don, pot măcar să-mi las geanta din mână? Tu și Hudson ați mâncat?

— Nu ai nevoie de permisiunea mea ca să-ți lași geanta din mână. Am căzut de acord să te așteptăm și pe tine. Ți-am trimis informația asta prin SMS.

— Scuze, mi-a murit telefonul. Lasă-mă doar două... zece... minute, să mă schimb. Și putem să stăm de vorbă la masă. Toată ziua am încercat să obțin aprobarea să angajez un administrator, tocmai ca să nu mai fiu nevoită să fac ce-am făcut azi toată ziua. Și-n toiu' luptei, nenorocitu' de Iuda îmi cere să fac cafea.

— Te pun la curent cu problemele înainte să te schimbi. Ca să poți căuta soluțiile cât mâncăm.

— Te-am auzit deja. Conceptul nu e mortal. Iar restul e logic – mai puțin treaba cu cum-o-cheamă... exaltata New Age. Dacă vrei să te înhami la chestia asta, foarte bine, dar nu e nevoie să fiu și eu implicată.

Dispoziția lui Rosie s-a îmbunătățit pe parcursul cinei. În fiecare seară jucam câte un joc matematic, iar eu îi dădeam băiatului, din când în când, și câte o lecție de abilități sociale, pe care Rosie o completa cu detalii.

Eu: Când cineva îți trimite un e-mail prin care îți comunică diverse informații, trebuie să-i răspunzi, chiar dacă, din punct de vedere logic, un răspuns nu pare necesar.

Rosie: Nu trebuie să spui decât *mersi* sau *am înțeles*. La asta te-ai referit, Don?

Eu: Corect.

Hudson: Dar *am înțeles* este o informație. Și-atunci cealaltă persoană trebuie și ea să-mi răspundă, după care...

Eu: Excelentă observație! În mod normal, persoana în cauză nu-ți mai răspunde după ce a primit de la tine răspunsul inutil. Deci situația se limitează la un răspuns.

Rosie: Cum reușiți voi, oameni buni, să complicați în halul ăsta un lucru atât de simplu?

Eu: Ceea ce facem noi este tocmai opusul. Stabilim niște reguli simple care să înlocuiască deciziile intuitive imprecise și supuse greșelii.

Hudson: Oricum, eu nu folosesc e-mailul decât pentru școală. În majoritatea cazurilor, e-mailurile sunt trimise întregii clase. Ar fi extrem de bizar să scriu *am înțeles*.

Rosie: Probabil că ai dreptate.

Hudson: Bine, atunci o să ignor ce-a zis tata.

Eu și Rosie am așteptat până când Hudson s-a dus la culcare – mai devreme, datorită noului program – ca să reluăm problema cu barul.

— Oamenii – experții în marketing – stau luni de zile și se gândesc până să inventeze așa-zisele concepte mortale, a spus Rosie. Care, de multe ori, nu funcționează. Deci nu trebuie să te simți vinovat din cauza asta.

— E posibil să mă fi considerat mai competent decât oamenii de marketing.

— Universitarii întotdeauna au impresia c-ar face o treabă mai bună decât alții – asta până încearcă realmente. Inclusiv în crearea unui concept pentru un bar.